

עננים וורודים

אני אמורה עכשיו לשבת ולעשות דמיון מודרך, כי אני לומדת אונקולוגיה ובאונקולוגיה כמו באונקולוגיה, חשוב לדעת איך להכיל את אלה השוכבים על ערש דווי, את אלה שמפחדים, את אלה שמחכים, את אלה שבדודים. עכשיו ממש אני אמורה לעצום עיניים ולדמיון את המחשבות שלי איך אני שמה אותן על ענן ורוד ואז הן הולכות וצפות ונעלמות יחד עם קולה המרגיע של המרצה. אני מפחדת להרים את הראש כי זה יהיה בולט שאני לא איתה שם בעננים הוורודים ליד הים והמבטא האמריקאי, אבל בלי להרים את הראש (טוב אולי פזילה קלה) אני רואה איך כולם כולל אלה שאני מחשיבה לדיי ציניים, מרפים את עמוד השדרה ומזמינים את האור השוכן בכנפי המרצה לשכון במפרקי אצבעותיהם, ושולחים את הסחות הדעת על ענן ורוד הרחק מכאן.

על כל פנים, הנה חלפו להן 3 שנים מהיום בו התחתנתי עם יודה שלי, הספקתי הרבה בשנים האלה, ביחד עם יודה וגם מול עצמי.

עשינו את איציק בעזרת קודשא בריך הוא, ובעזרתו הוא גדל להיות הילד הכי צדיק ומתולתל ומצחיק אבר, איציק הוא למעשה נזר הבריאה.

סיימתי תואר, אני לומדת אונקולוגיה כמו שאפשר להבין מהדמיון מודרך ממנו אני מבריזה כעת, למדתי להכיר את יהודה יותר ויותר ואני נאלצת להודות שגם יודה מכיר די טוב בסך הכל למרות שאני מאד אוהבת לחשוב שאני מסובכת וטמירה ולא נגישה. למדנו להיפגש באמצע הדרך, למדנו לריב מתוך שלום, למדנו לתת מקום, להכיר בקיום, לכבד, ולשלב ידיים בנחת לחכות שהדאון יעבור, אני באופן אישי למדתי להבין שמצבי רוח זו הגזרה שלי בעולם הזה ואצטרך לחיות איתם עד המוות כנראה, וגם את זה אני רוצה לאהוב בי.

עכשיו המרצה לוקחת את כולם חוץ ממני ומהשורה של הסטודנטים הערבים לדקת דומיה מסכמת. אני נזכרת בדברים אותם ביקשתי לעצמי בשנים קודמות, בימי הולדת יומי נישואין, בראשי שנה וכולי כי אני קצת אדם של סיכומים. כשאני רואה מה ביקשתי ומה קיבלתי אני מודה שזכיתי לגאולה, ואם זו לא חוצפה אני מנצלת הזדמנות זו כדי לבקש עוד 3-4 איציקים בריאים ושלמים (עדיף 4), אני מאד מבקשת לאהוב את עצמי על סערותי ומוחי הקודח, ושקט נפשי ושלווה פנימית, שאדע להקשיב לעצמי וליהודה ולאיציק ושאר האיציקים שיבואו, שאזכה להיות האישה שמגיעה ליודה, שיהיה לי לב פתוח אבל לא כל הזמן כי לב פתוח כל הזמן זה בגדר מאניה.

אני מבקשת להגשים את החלומות שלי ושיהודה יעשה חיל וירוה ים של נחת מהחצר שלו והעבודה שלו, אני מבקשת שתמיד נהיה קרובים, וכמו שאהוד בנאי החמוד אומר- 'ואם את מרגישה אותי רחוק פתאום- אל תפחדי זה רק לכמה רגעים'

כמו בתאורית הצרכים של מאסלו (שהיה יהודי יא שפיץ), אני מתפנה עכשיו אחרי שזכיתי בכל מה שאי פעם רציתי, להתקטן עם צרכים יותר מעורפלים ותחושות יותר דקות. אבל התגלה לי שלא משנה כמה יש לך וכמה נבלו שפתותיך מלומר די, בכל שורה בפירמידה של מאסלו מרגישים את אותה הרגשה - של 'הנה מה שעדיין חסר לי בשביל להגיע סוף סוף אל המנוחה והנחלה, לנשום עמוק וליהנות מהשקט'.

בקיזער ממרומי המשולש של מאסלו אני מבקשת שנה של גאולה שלמה, אבל יש כאן קונפליקט כי אמרו שליבוביץ אמר שהאומה היהודית חייבת לחיות בציפיה, היא לא באמת יודעת מה עושים עם משיח בידיים. אני מרגישה שליבוביץ צדק אבל מקווה שהוא טועה בשביל כל האנשים המחפשים והצמאים והכמהים, שיש להם בבטן איזה חיה או נשמה שכל מה שנותנים לה רק מצמיא אותה יותר, כי כל העולם הזה הוא מים מלוחים כמו ששרמן היתה אומרת.

בקיצור ליבוביץ ושרמן ומאסלו כבודם במקומם מונח, אני לא רוצה יותר ציניות וגם עייפתי מחיפושים כבר לפני כמה שנים. רוצה גאולה שלמה ברמה של בטן-גב ומים מתוקים.

המרצה עכשיו מבקשת שנזכור את הנוף במקום הזה שהיא לקחה אותנו אליו, שיש בו גם מדבר וגם ים, ועננים ורודים שנושאים מחשבות הרחק מכאן, ושנדע לשוב אליו כשנרגיש לייק ווי ניד איט.